

2. Lone Hørslev: Paradis

Teksten er fra novellesamlingen En ordentlig mundfuld fra 2017.

Lone Hørslev (f. 1974), dansk forfatter.

De blev enige om at pjække fra koncerten og tage op i Sørenes families sommerhus i stedet for. Han havde lige fået kørekort og kunne låne sine forældres Toyota. På vejen købte de en flaske hvidvin i Spar som de satte sig i græsset og drak mens han så sig omkring og sagde: Da jeg var barn, var her mange flere træer. Høje træer, mener jeg. Gamle.

5 Der hvor de sad, var der ganske rigtigt ikke særlig mange store træer, men en masse små spinkle pinde, flere af dem med et lille trådhegn omkring. Hun smilede lykkeligt. Overalt var græsset højt og saftigt.

Hun nikkede over mod den lille hæk ind til naboen, et lille sødt bondehus med stråtag, og spurgte: Hvem bor derinde?

10 Det ved jeg ikke, svarede han, og der var meget stille, kun lyden af vinden i græsset og buske, og fugle der pipede, og det virkede heller ikke som om der var mennesker i huset ved siden af. Men det var også en ganske almindelig mandag, og før sæsonen rigtig gik i gang, og græsset var grønt på den der lysegrønne måde det kun er ganske få timer, nej, hvad siger jeg — uger! om foråret, og hun kyssede ham og sagde: Det her er da paradiset!

15 De tumlede ind i sengen, og da hun omsider KOM, grinede hun så højt og længe at han kiggede forbavset på hende og sagde *hvad?*

Hun løb udenfor igen, splitternøgen.

Hentede deres mobiltelefoner og sit eget glas.

Hvad laver du, spurgte han nervøst. Han stod i døren og strittede med sin store mave.

20 Henter vinen, sagde hun og lo igen.

Han kiggede forskrækket på hende mens hun dansede en lille dans foran ham på terrassen. Vrikkede med numsen og drejede rundt, *baby, baby, baby, uuh*. Hoppede lidt op og ned så hendes store mave og tunge bryster gyngede.

Skal du ikke også ud efter dit glas, spurgte hun drillende.

25 Han kiggede anspændt ud i haven. Spejdede over mod naboen. Stod i døråbningen, som et barn der overvejer om det har mod til at gå ind på en scene.

Jeg er alt for forfængelig, sagde han omsider og bakkede ind i sommerhuset igen.

Kom! sagde hun og tog hans hånd og trak ham med tilbage ind i soveværelset hvor hun smed sig tungt ned på sengen.

30 Der var hverken lagen eller sengetøj på sengen i sommerhuset. Det lilla underlag var plettet.

Kom! sagde hun igen og rakte armene ud efter ham.

Han blev stående for enden af sengen.

35 Vil du ikke være sød at hente min vin til mig, spurgte han med en mærkelig pibestemme hun ikke syntes hun havde hørt ham bruge før. Og vinflasken.

Hun iagttog ham.

Hvad mener du egentlig med forfængelig, spurgte hun.

Han virkede pludselig så hjælpeløs.

Jeg kan bare ikke lide det, sagde han og så ned.

40 Tror du ikke du mener blufærdig, spurgte hun og satte sig op igen.

Jo! Blufærdig, sagde han. Jeg bytter altid rundt på de to ting.

Kylling, sagde hun.

Hvad?

Ikke noget, sagde hun og rejste sig fra sengen og gik ud i haven igen.

45

Det var køligere nu, solen var ved at gå ned. Alligevel var det dejligt at være udenfor uden tøj på, herude i stilheden, under den store blå himmel, fuldstændig nøgen og fri. Hun kunne stadig mærke latteren boble i halsen. Og nu det kølige, fugtige græs under de bare

tæer, den svale luft imod huden. Hun lukkede øjnene og sugede foråret ind gennem næsen.

50 Det var utroligt så let hun lige nu følte sig — let. På trods af sin tyngde. Og hun følte sig både vanvittig smuk og næsten svævende. Åh, forår! Måske var det orgasmen som havde gjort det, men det var som om hun bevægede sig i vand. Og ja, hun var let og lettere beruset og bare glad, simpelthen glad, fordi hun elskede Søren, og glad fordi de havde droppet den kedelige koncert og i stedet for var taget herud.

55 Aaaaah! Bare tæer i græsset og den kølige forårsbrise og hendes krop, der var nøgen og modtagelig.

Hun stod stadig med øjnene lukkede. Bare et øjeblik endnu. Lige her, lige nu virkede alting ret så indlysende og overkommeligt. Fremtiden. Sygeplejeskolen. Hende og Søren, livet i det hele taget, kærligheden, måske var det sådan her det var. Hun smilede. Ikke særlig

60 kompliceret eller besværligt. Tænk hvis fremtiden alligevel kunne være lys og skinne på hende og ikke kun på hende, men også på hende & Søren. Som et par der lover hinanden ting og holder de ting som de lover hinanden, i medgang og modgang, hun tænkte: måske er det muligt.

Anita!

65 Hun åbnede øjnene og vendte sig.

Han stod stadig henne i døråbningen. Hun smilede.

Ja?

Hvad laver du?

Jeg henter bare dit glas, sagde hun og gik over til det sted hvor de havde siddet. Hun

70 bukkede sig ned og skubbede græsset til side på må og få.

Men der var ikke noget glas.

Hun rodede lidt rundt, det måtte da være her et sted.

Anita!

Men vinflasken lå her, hun rejste sig op med flasken i hånden.

75 Jaja, råbte hun tilbage og viftede med flasken over hovedet mens hun grinede.

Kom nu ind igen, råbte Søren.

Jaja, råbte hun og bukkede sig endnu en gang og gik også lidt rundt omkring det sted de havde siddet, men der var ikke noget spor af Søren's vinglas.

Kom nu ind! råbte han nu endnu højere henne fra huset.

80 Hvor kunne det være? Det kunne da ikke bare sådan forsvinde. Hun skruede låget af vinflasken og satte den for munden. Det smagte bedre i glas, men det her var heller ikke dårligt. Hun opdagede pludselig hun var sulten. De havde ikke fået noget at spise, men bare sat sig ind i bilen og kørt herop, uden tanke for andet end hinanden. Måske kunne de køre ind på en kro på vejen hjem og spise noget mad, måske smørrebrød, tænkte hun opstemt

85 mens hun lod sin hånd glide gennem græsset en sidste gang. Det ville hun foreslå Søren når hun kom tilbage til huset igen, og idet hun rejste sig op og snurrede rundt, var hun lige ved at støde ind i en mand der lige pludselig stod foran hende.

Uh! sagde hun forskrækket og var lige ved at falde bagover. Hun havde slet ikke hørt ham overhovedet.

90 Manden havde en slags jagttøj på, men han sagde ingenting, han stod bare helt stille og lod sit blik løbe vurderende ned over hendes krop. Som om han stod og *indtog* hende med sine øjne, smagte på hendes hud, som en vinsmager der smager på vin. Var den god eller dårlig? Fyldig, bitter, sød? Jægeren gloede på hende mens han kneb øjnene sammen, hun blev helt stiv.

95 Hvad lavede han her? Hun havde virkelig ikke hørt ham. Hun ville ønske hun kunne dække sig til for mandens blik. Men hans øjne var over det hele, og hun kunne ikke andet end at fnise og forsøge at gemme sig en smule bag vinflasken. Hun spejdede op mod sommerhuset, men Søren stod ikke længere i døren.

Hvad laver du, spurgte manden.

100 Ikke noget, sagde hun hurtigt. Eller ... jo. Jeg leder bare efter et vinglas.

Et vinglas?

Ja.
Bor du her?
Nej, jeg ...
105 Hvad laver du så her?
Øh, jeg ...
Du har ingenting at gøre her hvis du ikke bor her, sagde han hårdt. Så lod han blikket glide nedad for at standse op ved hendes bryster.
Nej. Undskyld. Jeg skal også nok ...
110 Hun forsøgte at smile. Så slog hun blikket ned og ville smutte forbi ham og i sikkerhed oppe i sommerhuset, men med en hurtig bevægelse greb han fat i hendes arm og holdt hende fast.
Han bøjede sig ind over hende så hans hoved var helt tæt på hendes.
Du skal ikke rende rundt her som en anden luder, snerrede han lavt med læberne helt tæt
115 på hendes øre. Hun gispede.
Han holdt hårdt fast i hendes arm.
Jeg kan godt se hvad du er ude på, hviskede han.
Hjertet sad oppe i halsen på hende, hun ville skribe, men der kom ingenting ud af hendes mund.
120 Pludselig var hans anden hånd imellem hendes ben. Tog fat i kødet og klemte sammen. Hun snappede efter vejret.
Du vil jo gerne, hviskede han. Tror du ikke godt jeg kan se hvad du er for én.
Hun kunne mærke hans varme ånde mod sin kind.
De stod sådan lidt. Så trak han hende tættere ind imod sig, pressede sit underliv mod
125 hendes lår så hun ikke kunne undgå at mærke hans pik, der spændte de grønne jagtbukser ud. Han gned sig op ad hende, mens han stønnede ind i hendes øre og begyndte at køre sin hånd frem og tilbage mellem hendes ben.
Du kan jo godt lide det, hviskede han og strammede sit greb i hendes arm.
Nej, hviskede hun.
130 Men han holdt fast. Gned sig endnu hårdere ind imod hende nu, bevægede sin hånd, stønnede, hviskede og pressede sig ind mod hendes lår.

Og så med ét slap han hende.

Lige så pludseligt som han havde grebet fat i hende, slap han hende bare igen. Slap hende og skubbede hende fra sig med et fast og bestemt lille puf.
135 Hun stirrede på ham. Noget i hende havde lyst til at brøle, men hun brølede ikke. Måske var det for sent.
Jægeren iagttog hende roligt, vinkenderen spyttede ud¹. Han rettede sig op, slog med nakken og mødte hendes blik.
Et øjeblik stirrede de på hinanden som to dyr der ser hinanden an i kampen om et
140 territorium.
Han smilede.
Der kan du selv se, sagde han. Du ville jo gerne.
Så løb hun alt hvad hun kunne tilbage til Søren og sommerhuset.

¹ *vinkenderen spyttede ud*: ved vinsmagninger spytter man vinen ud i spyttebakker.